25/04/2026

Μάνης Χρυσόστομος: Περί της χαράς των χριστιανών

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Ένα θέμα, το οποίο δεν έχουμε προσέξει όσο θα έπρεπε στη ζωή μας, είναι το θέμα της χαράς των χριστιανών. Είναι αληθές ότι πολλές φορές, εξετάζοντας τον εαυτό μας, διαπιστώνουμε να επικρατεί θλίψη, στενοχώρια, αθυμία και πικρία. Η χαρά απουσιάζει, η καλή διάθεση ελλείπει και ως εκ τούτου όλη η συμπεριφορά μας επηρεάζεται άμεσα, με δυσμενείς συνέπειες στη καθημερινή μας ζωή. Γκρίνια, άσχημα λόγια, βαναυσότητα, κατήφεια, απρέπεια έρχονται στο προσκήνιο.

Ωστόσο, δεν νοείται αυθεντικός χριστιανός χωρίς την χαρά στη βιοτή του. Δεν μπορεί ο πιστός χριστιανός να είναι θλιμμένος, περίλυπος, στενόχωρος σε συναισθήματα ψυχικής ευφροσύνης. Η χαρά πρέπει να κυριαρχεί, η ευγένεια, η αρχοντιά, η ανωτερότητα, ο πολιτισμός της ψυχής.

Για την υπέρβαση όμως της λύπης και την εγκαθίδρυση της χαράς είναι ανάγκη να

προσέξουμε μερικά σημεία:

Πρωταρχικά, οφείλουμε να γνωρίζουμε ότι την κάθε λύπη στον άνθρωπο την δημιουργεί το βάρος της αμαρτίας. Ένα αρχαίο κείμενο, των Αποστολικών Πατέρων, ο «Ποιμήν» του Ερμά, αναφέρει ότι: «Η λύπη παρουσιάζεται ως πάντων των πνευμάτων πονηροτέρα και δεινοτάτη τοις δούλοις του Θεού και παρά πάντα τα πνεύματα καταφθείρει τον άνθρωπον». Η αμαρτωλή ζωή φέρει κατάθλιψη στη ψυχή. Η αμαρτία είναι σκοτάδι και δεν σε αφήνει να χαρείς το φως. Έτσι απλώνεται ένας πνευματικός νυσταγμός. Ο νυσταγμός της ψυχής. Δηλαδή ο άνθρωπος αιχμαλωτίζεται στη θλίψη και καθηλώνεται σε λυπηρά γεγονότα. Αντιθέτως, ο πνευματικός αγώνας για την κατάκτηση των αρετών είναι διαρκής χαρά και ελευθερία και λύτρωση.

Η απόκτηση της χαράς πραγματώνεται με την μετάνοια. Ο άνθρωπος, που μετανοεί, χαίρει και μαζί του χαίρει και ολόκληρος ο πνευματικός κόσμος. «Χαρά έσται εν τω ουρανώ επί ενί αμαρτωλώ μετανοούντι» (Λουκ. ιε’, 7). Ο Απ. Παύλος μας συμβουλεύει εν προκειμένω να διώξουμε από μέσα μας τον «όγκο της αμαρτίας» (Εβρ. ιβ’, 1-10) και να είμαστε αγωνιστές του καλού, απηλλαγμένοι από τα πάθη και τα βάρη της αμαρτίας, έχοντες αγαθή και καθαρή την συνείδησή μας, χωρίς τύψεις. Τότε εγκαθίσταται μέσα μας η χαρά.

Έπειτα, η επικοινωνία με το Θεό, που πραγματώνεται στη λατρευτική ζωή της Εκκλησίας, φέρει την καταλλαγή, την ηρεμία, την χαρά. Ο φιλακόλουθος και προπαντός εκείνος, που μεταλαμβάνει των θείων και αχράντων Μυστηρίων, είναι ο πεπληρωμένος από αληθινή χαρά άνθρωπος.

Επιπλέον, την χαρά την φέρει και η εφαρμογή στην πράξη της εντολής της αγάπης. Τα έργα ευποιίας, φιλανθρωπίας, ελεημοσύνης, διακονίας του πλησίον, αλλά και ιεραποστολής είναι εκείνα που οδηγούν στη χαρά.

Η χαρά, λοιπόν, συνυφασμένη με την χριστιανική ιδιότητα, είναι η χαρά της ενώσεως με τον ζώντα Κύριον. Είναι η χαρά, ως καρπός του Αγίου Πνεύματος (Γαλ. ε’, 22). Το δε αποκορύφωμα της υπερτέλειας χαράς, που ανήκει στα τέκνα του Θεού, είναι ο Παράδεισος, η κοινωνία με τον Θεό, η ανεκλάλητη χαρά της Βασιλείας των Ουρανών, που μακάρι ν’ αξιωθούμε.

Η χαρά δεν βρίσκεται στα υλικά αγαθά, στις γήινες απολαύσεις, στις διασκεδάσεις και τις πρόσκαιρες τιμές.

Λέγει ο Ιερός Χρυσόστομος: «Την χαράν δεν την κάμνει ούτε το πλήθος των χρημάτων ούτε δυναστείας όγκος ούτε ισχύς σώματος ούτε πολυτέλεια τραπέζης ούτε ιματίων κόσμος ούτε άλλο τι των ανθρωπίνων πραγμάτων, αλλά μόνον το

πνευματικόν κατόρθωμα και το αγαθόν συνειδός. Εκείνος που έχει το τελευταίον, έστω και αν φορή ράκη και αν παλαίη με τον λιμόν, είναι ευθυμότερος των «σφόδρα τρυφώντων» (Ομιλία εις την προς Ρωμαίους 1, 4, PG 60, 400).

Να γνωρίζουμε ότι ο Κύριος μας ελευθερώνει από τις λύπες, από τους πειρασμούς και τα ποικίλα εμπόδια και μας ανεβάζει πνευματικά στα ουράνια. Μη λυπούμεθα, λοιπόν, μην είμεθα μικρόψυχοι και σκυθρωποί. Γι’ αυτό και όταν αναστήθηκε ο Χριστός , ο πρώτος λόγος Του ήταν το: «Χαίρετε» (Ματθ. κη’, 9).

Να παρακαλούμε τον Κύριον να μας δίνει την αγαλλίαση του Παναγίου Πνεύματος και το στόμα μας πάντοτε να πληρούται αινέσεως και δοξολογίας και όλες τις ημέρες της ζωής μας να ευλογούμε τον Ποιητή και Ευεργέτη μας, τον αληθινό Θεό. Τότε θα έχουμε την αληθινή χαρά μέσα μας, την θεόσδοτη, την πνευματική, την αγία χαρά!

Πηγή: Πεμπτουσία